

SFÂNTUL LUIGI ORIONE

Sfântul Luigi Orione a fost mai presus de toate un sfânt, un preot sfânt, un sfânt al carității. Ioan Paul al II-lea într-una din predicile sale a rezumat personalitatea lui: "*Don Luigi Orione ne apare ca o expresie minunată și genială a carității creștine. El a avut caracterul și inima apostolului Pavel, afectuos și sensibil până la lacrimi, neobosit și curajos până la acțiune îndrăzneată, tenace și dinamic până la eroism, înfruntând pericole de tot felul, apropiind mari personalități din politică și cultură, luminând oameni fără credință, convertind păcătoșii, adunat întotdeauna în rugăciune continuă și încrezătoare, uneori însoțită de penitențe teribile.*"

Ce înseamnă a fi „sfânt”?

În sens larg, sunt sfinți toți creștinii care, însuflețiți de virtutea dragostei, trăiesc și mor în harul lui Dumnezeu și se bucură de fericirea veșnică a raiului. În sens strict, sunt sfinți toți acei creștini pe care Biserica i-a ridicat la cinstea altarelor pentru că au practicat în mod eroic virtuțile creștinești sau pentru că și-au dat viața pentru credință, îndurând moartea de martiri. Totuși, titlul acestora din urmă este dat după un lung și minuțios proces, care include, după caz, comisii de medici și teologi.

Don Orione a fost un om extraordinar, capabil de legături adevărate, pasionate, inteligente, implicate, pro-pozitive. Acest lucru se datorează în principal faptului că "focalizarea" lui de viață era "binele sufletelor", progresul indivizilor și societății. Se pare că se poate spune el nu a fost un procesor de cultură, ci un *om de cultură*, printre cei mai deștepți ai secolului al XX-lea. A fost om de cultură pentru experiențele sale puternice, pentru valorile sale solide, pentru relațiile sale semnificative. El a fost interesat de oameni, probleme și multe cadre vitale mereu în vederea "binelui persoanelor", pe care el le simțea ca o "*pasiune*", un "*martiriu*", o "*dulce muzică*."

Între dimensiunile "binelui" omului, cu siguranță binele pedagogic a avut în el un relief de gândire și o experiență concretă foarte specială. În domeniul educației, poate mai mult decât în altele, în afară de oferirea de experiențe semnificative culturale, Don Orione a pregătit de asemenea și o elaborare culturală, un stil și o metodă, pe care el o numise "*metoda creștin-părintească*."

Don Orione este cunoscut în întreaga lume ca un preot sfânt care a trăit pasiunea sa pentru Biserică prin lucrarea extraordinară desfășurată în favoarea marginalizaților, săracilor, abandonatilor și bolnavilor. Aceasta este, de asemenea, fața cea mai cunoscută a Micii Opere a Divinei Providențe, acum răspândită în peste 30 de țări din întreaga lume. Zelul său de "*A da pe Hristos oamenilor și pe oameni Bisericii lui Hristos*" nu s-a limitat doar la nevoile materiale ale păturilor sociale cele mai umile, în special tinerii, dar care vizează ridicarea civilă și religioasă a societății.

Pentru copii și tineri, și-a adresat apostolatul său neobosit de la 1893, când încă tânăr cleric de teologie, a fondat în Tortona *Școala cu internat* din San Bernardino, căreia i-a dat forma unui "*internat patern*" pentru copiii din familiile sărace. Această primă școală a fost urmată de multe altele, de educație clasică, umanistă și mai ales profesională, pentru a oferi tinerilor cu oportunități reduse, împreună cu mărturia evanghelică, o posibilitate reală dezvoltare umană și socială.

Educația, în toate ramificațiile sale, a format un aspect primar al experienței personale și pastorale a lui Don Orione, așa cum este angajamentul de îngrijire. Cu toate acestea, în cazul în

care dimensiunea educațională orionină a fost întotdeauna luată în considerare de către oamenii de știință, doar recent este elaborată clasificarea sa istorică în context școlar între anii 1800 și 1900, și pusă în legătură cu politicile educaționale și curente de gândire ale timpului.

O valoare deosebită au unele studii recente ale lui Angelo Bianchi în prezentarea angajamentului lui Don Orione în educație în urma acțiunii sale în contextul italian cu unele note cu privire la contextul argentinian contemporan în care a lucrat în timpul șederii din 1921-1922 și 1934-1937.

Cum a ajuns părintele Luigi Orione să fie numit sfânt?

Procesul de canonizare (=a introduce în canon/calendar) a durat mai mult de 40 de ani. Pentru a fi siguri că un creștin ce a murit poate fi numit sfânt, Biserica așteaptă mijlocirea acestuia pe lângă Dumnezeu.

În cazul părintelui Luigi Orione, evenimentele miraculoase care au condus la recunoașterea sfințeniei lui au fost două: vindecarea unui băiețel, Giorgio Passamonti, care era bolnav de tuberculoză în fază terminală și, respectiv, vindecarea unui bătrân, Pierino Penacca, de cancer pulmonar.

Cronologia vieții lui Don Luigi Orione

1872	23 iunie	Luigi Orione se naște la Pontecurone (AL).
	24 iunie	Este botezat în parohia Sfânta Maria Ridicată la Cer.
1885	1 septembrie	Este primit printre franciscanii reformați din Voghera (PV).
1886	iunie	Datorită bolii este demis.
	4 octombrie	Este acceptat printre elevii din oratoriul salezian din Valdocco la Torino și-l întâlnește pe don Bosco.
1889	16 octombrie	Retrăgându-se din oratoriul salezian, intră printre elevii seminarului diecezan din Tortona (AL).
1892	martie	Începe la Tortona apostolatul în favoarea tineretului.
	3 iulie	Binecuvântat de episcopul I. Bandi, inaugurează la Tortona oratoriul Sfântul Alois.
1893	15 octombrie	Constrâns să închidă oratoriul, deschide în cartierul San Bernardino din Tortona un colegiu pentru copiii săraci.
1894	15 octombrie	Colegiul se transferă în conventul Sfânta Clara, în centrul Tortonei.
1895	13 aprilie	Este hirotonit preot.
1898	15 august	Publică periodicul <i>Opera Divinei Providențe</i> .
	octombrie	Chemat la Noto (SR) de episcopul Blandini, acceptă conducerea colegiului episcopal Sfântul Alois.
1899	iunie	Deschide la Sanremo colegiul Sfântul Romulus.
	30 iulie	Odată cu „îmbrăcarea” primilor „eremiți ai Divinei Providențe” întemeiază o nouă ramură a familiei sale călugărești, dedicată muncii câmpului și rugăciunii.

- 1901-1902** Începe coloniile agricole (case de muncă agricolă pentru tinerii care nu au aplecări spre studiu) din Bagnorea, Cegni di Varzi și, la Roma, din Nunziatella, din San Giuseppe alla Balduina, din Santa Maria a Monte Mario.
- 1903** 21 martie Obține aprobarea diecezană a familiei sale călugărești: *Opera Divinei Providențe*, de la monseniorul Bandi, episcop de Tortona.
- 1904** mai Cumpără la Tortona casa mamă a Operei, Colegiul patern, fostă casă a clerului diecezan. La Roma obține de la Pius al X-lea capelania bisericii Sfânta Ana din Vatican.
- 1905** Deschide la Tortona prima sa tipografie „Sfântul Iosif” anexată la Colegiul patern.
- 1908** 25 martie Începe, prin mandatul expres al lui Pius al X-lea, apostolatul în cartierul Appio la Roma, în vederea parohiei „Toți Sfinții” care se va constitui.
- 1909** 4 ianuarie Pleacă în Sicilia ca urmare a cutremurului din Messina și Reggio Calabria; întemeiază orfelinatul la Cassano Jonio (CS).
- 16 iunie Este numit de către Pius al X-lea vicar general al arhidiecezei de Messina.
- 1912** martie Se întoarce la Tortona din Sicilia.
12 aprilie Depune voturile călugărești perpetue în mâinile papei Pius al X-lea într-o audiență memorabilă.
- 1913** decembrie Trimite primii misionari în Brazilia.
- 1915** ianuarie Ca urmare a cutremurului din Marsica (13 ianuarie), merge la locurile dezastrului.
29 iunie Întemeiază ramura feminină a familiei sale călugărești: *Micile Slujitoare Misionare ale Carității*.
- 1918** 29 august Face vot, împreună cu poporul, de a ridica la Tortona un sanctuar dedicat Sfintei Fecioare Maria.
- 1921** februarie Cumpără la Veneția „Tipografia Emiliana Editrice”.
12 iunie Întemeiază institutul Berna la Mestre (VE), cu școli profesionale, și institutul Artigianelli pentru orfani la Zattere din Veneția.
4 august Pleacă în prima sa călătorie în America de Sud.
3 septembrie Deschide colonia agricolă din Rafat (Palestina; la Rio de Janeiro (Brazilia) casa de îngrijire; la Puerto Mar del Plata (Argentina) parohia și școala Sfânta Familie; la Buenos Aires reformatul Marcos Paz.
- 1922** 4 iulie Se întoarce din Brazilia.
- 1923** Deschide prima casă în Polonia la Zdunska Wola, iar în Italia vechiul schit al Sfântului Albert din Butrio (PV) pentru eremiții săi.

- 1924** 19 martie Întemeiază „Micul Cottolengo” genovez; redeschide colegiul secular Sfântul Gheorghe la Novi Ligure (AL); în Calabria se naște Opera antoniană.
- 1926** 23 octombrie Punerea primei pietre a sanctuarului Sfintei Fecioare Maria a Pazei la Tortona.
- noiembrie Datorită unei boli urâte este în pericol de moarte.
- 1927** 15 august Publică scrisoarea circulară pentru „colecta vocațiilor”; întemeiază *Surorile Sacramentine Oarbe Adoratoare* în Tortona.
- 1928** aprilie Încep lucrările efective pentru construirea sanctuarului marian la Tortona.
- octombrie Deschide, în vechiul convent al franciscanilor, seminarul Sfântul Anton din Voghera (PV).
- 1929** ianuarie Se îngrijește de ieșirea revistei *Mater Dei*, ca pregătire a centenarului Conciliului din Efes; începe la Montevideo (Uruguay) Patronatul pentru muncitori.
- 1930** 26 decembrie Organizează prima „iesle vie” la Tortona.
- 1931** 29 august Inaugurarea solemnă a sanctuarului Sfintei Fecioare Maria a Pazei la Tortona cu binecuvântarea episcopului de Tortona, monseniorul S. P. Grassi.
- 1932** Deschide institutul Sfântul Benedict la Montebello (PV); opera San Josè la Mar del Plata (Argentina) și casa de odihnă la Pontecurone.
- 1933** Începe „Micul Cottolengo” milanez într-un vechi convent carmelitan; deschide Villa Charitas la Tortona, pe lângă Castello; cumpără vechiul institut Paverano la Genova pentru a construi acolo centrul „Micul Cottolengo” genovez.
- 1934** 27 mai Convoacă la Tortona prima întâlnire cu foști elevi; deschide colonia agricolă Sfântul Inocențiu la Tortona și prima casă în Statele Unite, la Jasper Indiana în Illinois; acceptă parohia San Carlo din Montevideo.
- 24 septembrie Întreprinde a doua călătorie în America de Sud; participă la congresul euharistic internațional la Buenos Aires.
- 1935** 18 aprilie Punerea primei pietre a „Micului Cottolengo” argentinian la Claypole (Buenos Aires).
- 1936** Întemeiază noi opere în Argentina, Brazilia, Uruguay și Chile. Se deschid primele case ale Operei în Anglia.
- 1937** 24 august Se întoarce în Italia debarcând la Napoli. Este la Tortona pentru sărbătorile anuale ale Sfintei Fecioare Maria a Pazei.
- 1938** 18 ianuarie Prezidează inaugurarea noului mare institut pontifical Sfântul Filip Neri, în cartierul Appio la Roma, cu școli populare.
- 22 februarie Instituie la Tortona, lângă casa mamă, biroul de presă al congregației.
- 11 noiembrie Deschide noul institut Artigianelli la Alexandria.

	7 decembrie	Asistă la punerea primei pietre a noului mare complex „Micul Cottolengo” milanez, fiind prezent cardinalul Schuster.
	19 decembrie	Ține o conferință în aula magna a Universității Catolice „Sacro Cuore” din Milano.
1939	22 ianuarie	Ține a doua conferință la Universitatea Catolică din Milano despre: <i>Acolo este Providența.</i>
	1 martie	Efectuează ultima sa trimitere de călugări în America de Sud.
	28 octombrie	Se întâlnește pentru ultima dată cu papa Pius al XII-lea, pe via Appia Antica la Roma, în fruntea mai multor sute de elevi de la institutul Sfântul Filip Neri.
1940	9 februarie	La Tortona este lovit de un grav atac de „angina pectoris”; primește ultimele sacramente. Își revine.
	8 martie	Consimțind presiunilor medicilor și ale călugărilor săi, acceptă să meargă la Sanremo pentru o perioadă de convalescență și de odihnă. În ajunul plecării dă ultimul „noapte bună” (mic discurs de seară înainte de culcare), aproape un testament. El însuși presimte și spune: „S-ar putea să fie ultimul...” Și a fost ultimul.
	9 martie	Pleacă la Sanremo și se cazează în vila Sfânta Clotilda.
	12 martie	Celebrează ultima sfântă liturghie. Scrie diferite scrisori, printre care o telegramă pentru aniversarea încoronării lui Pius al XII-lea. Primește diferite persoane. La orele 22.45, pe neașteptate, asistat doar de fratele infirmier, își dă sufletul rostind de mai multe ori numele lui Isus.
	19 martie	După o călătorie triumfală de la riviera ligură la Genova, la Milano, la Alessandria, la Voghera, este înmormântat în cripta din sanctuarul Sfintei Fecioare Maria a Pazei din Tortona.
1980	26 octombrie	Este declarat fericit de Ioan Paul al II-lea.
2004	16 mai	Este sanctificat de Ioan Paul al II-lea.

1. CONGREGAȚIA DON ORIONE

Congregația Don Orione, al cărei sediu central se află la Roma, este o Congregație religioasă și are, în cadrul Bisericii, misiunea de a evangheliza și de a da ajutor umanitar în special săracilor, cu scopul final de a uni tot mai mult popoarele în jurul lui Cristos. Această Congregație, după cum afirmă și fondatorul său, Sfântul Luigi Orione, „s-a născut pentru săraci și, pentru a-și atinge scopul, își instalează sediile în centrele muncitorești, mai ales în cartierele și periferiile cele mai defavorizate, la marginea marilor orașe industriale și ființează, mică și săracă, printre cei mărunți și săraci, fraternizând cu muncitorii cei mai umili” (Bula P.O., aprilie 1938).

Preotul italian Luigi Orione (1872-1940) este fondatorul acestei congregații călugărești care activează pentru a răspândi în lume iubirea față de Dumnezeu și de Biserică, mai ales prin intermediul apostolatului de caritate.

Partea cea mai amplă a activității se desfășoară în interiorul Sfintei Biserici: se lucrează pentru a înlătura confuzia ideilor și, prin opere de binefacere, pentru a reînșufleți, a întări și a menține unitatea credincioșilor în jurul Sfântului Petru, insuflând, înainte de toate, o iubire puternică și laborioasă față de Sfântul Părinte:

- a) educația tineretului din școli și tabere;
 - b) evanghelizarea celor umili, după principiile sociale creștine;
 - c) ajutorarea celor bolnavi și îndurerăți, ca și a oricărei instituții ce vine în sprijinul oamenilor.
- Congregația „Don Orione”, care cuprinde și călugărițe, este prezentă în peste 30 de țări.

Cum a ajuns Congregația Don Orione în România?

După anul 1989, Papa Ioan Paul al II-lea a îndemnat toate Congregațiile să se îndrepte spre Europa de Est. Așadar, în anul 1991 au sosit în Oradea Părintele Belisario Lazzarin (provincialul superior) însoțit de încă trei preoți ai Congregației, care au fost primiți de Episcopul Vasile Hossu, în cartierul Ioșia, și s-a decis că cel mai bun lucru pentru România la momentul acela era o școală pentru a-i ajuta pe tinerii României. Pe lângă această școală, Congregația i-a ajutat și pe cei în nevoie, astfel încât să ducă o viață mai demnă și mai frumoasă. De atunci, mii de oameni sărmani care treceau printr-un moment dificil au fost ajutați de călugării italieni și români care au locuit și muncit la sediul Congregației din strada Cazaban nr. 49/E.

Astfel, putem spune că tinerii trebuie ajutați să meargă pe drumul cel bun, iar în acest sens Sfântul Luigi Orione spunea acestora mereu: ”Răspîndiți spiritul binelui; iertați mereu; iubiți-i pe toți; fiți umili, muncitori, sinceri și loiali în toate; lumea are nespuse de multă nevoie de credință, de virtute și de cinste.”